

ПРОЛОГ

Я біжу так хутко, що майже не відчуваю, як колються соснові голки. А втім, байдуже. Істота, що женеться за мною, наближається. Я чую, як їй уривається дихання, розкішний крик, який їй кортить видати, щойно я стану для неї досяжним.

Я вимахую руками завятіше й хилюся вперед, у темні зарості дерев. Звивисті гілки ожини тягнуться до моїх щиколоток і деруть мені гомілки своїми шипами. Листя довкола слизьке від недавнього дощу, і в мене постійно ковзаються ноги, та я не можу зупинитися. Мушу дістатися туди першим.

Урешті він перекриває гарчання й бурчання істоти, що женеться за мною, і я чую його — ледь чутний металевий звук ярмаркової музики. Я близько.

Просто над деревами помічаю тінь від кабінки колеса огляду. Біжу далі, нарощуючи швидкість, прориваюся через галявину й залізаю до кабінки, що гойдається на колесі огляду. Щільно зачиняю дверцята. Менш ніж за секунду в мою кабінку збоку вривається чудовисько, і вона гойдається, поки я підіймаюся. Вище. Вище.

Тепер я вже над лісом і повністю бачу згарище парку розваг «Золоте яблуко». Якусь

мить бачу парк таким, яким він був: свіжопофарбовані вивіски й начищені атракціони, вереск дітей і сміх дорослих; їхні радісні вигуки підносить у височінь вітерець, що, коли я потрапляю на вершину колеса огляду, перетворюється на студений вітер. Однак, поглянувши донизу, бачу, що вже не сиджу в огороженій клітці: я у візку для покупок, і його металеве пруття впинається мені ззаду в ноги, залишаючи на них крижані сліди.

Я дивлюся крізь пруття візка на парк. Його яскравість затьмарена масним осадом і сердитими графіті. Почвари, що гналася за мною до цього місця, ніде немає, зате впадає в око дещо інше — полиск металу просто за кривими деревами на краю парку.

Я чекаю, доки не знижуся, і вивалююся з візка на землю, лишаю позаду деренчання ярмаркової мелодії, а відтак потихеньку минаю напівзогниле дерево й покривлені тінисті рештки попкорнових яток. За цим механічним кладовищем стоїть кістяк американських гірок «Гнила серцевина» з одним самотнім вагончиком на вершині: решта вагончиків щезла. У п'яті цієї довгої ночі мертвий атракціон здається нереально високим, і тепер мені таки хочеться прокинутися.

«Прокидайся, Нікі. Це не насправжки».

Але це ніколи не працювало раніше, і я чомусь знаю, що це точно не спрацює й сьогодні, бо десь серед руїн «Гнилої серцевини» заховано таємницю, яку я маю розгадати.

— Я просто хочу додому, — кажу я вголос, хоча відповісти мені нікому. Чудовисько побрело деінде, шукаючи мене. А парк уже давно не реагує на благання наляканих дітей.

Мені знову підморгує полиск, який привів мене з колеса огляду до американських гірок, і цього разу я бачу, де саме блищить — просто під деревом, де знайшли Люсі Ї після нещасного випадку. Її тіло щільно скрутилося на дні вагончика з американських гірок.

Я поволі йду до нього, не сумніваючись, що те, що привабило мене сюди, необхідно знайти.

От тільки я не хочу цього знаходити.

У місячному сяйві метал виблискує сріблом, але я знаю, що браслет, на який я дивлюся, — витончений ланцюжок, на якому витанцьовує підвіс-яблуко — не срібний. Він золотий. Я присідаю, щоб поглянути на нього, обертаю підвіс у тремтливій руці, проте вже знаю, який напис там знайду.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Я тягну браслет із землі, сподіваючись, що він вивільниться, та він чіпляється за щось унизу. Я тягну сильніше. Браслет не піддається. Я воджу рукою по землі поряд із ним, намагаючись знайти те, за що він зачепився, і земля довкола нього м'якшає. Невдовзі я починаю струшувати грудки землі з ланцюжка, що обплів мені пальці. Я ще раз, востаннє, тягну за ланцюжок і жахаюся: із землі виринає бліда рука.

Вона міцно хапає мене за зап'ясток, і я намагаюся вирватись, але рука несамовито вчепилася в мене. Я відхиляюся назад, а вона тягнеться за мною, вириваючись із нутроців парку.

Спершу виринає передпліччя, зігнуте під неприродним кутом, потім — ще одне, таке саме. Рука посилює хват; її вкриті землею пальці так сильно втискаються мені у шкіру, що я думаю, чи не зламається в мене зап'ясток. Друга рука обмацує землю, шукаючи опори, щоб підняти на поверхню решту того, що лежить під землею.

— РЯТУЙТЕ! — кричу я, але марно.

Істота наближається, і її тепер не зупинити.

Вона починає підводити голову, і з її гладенького блілого обличчя сповзають бурий мул, черви й жуки. Наблизивши голову до моєї голови, істота тягнеться другою рукою до мене.

РОЗДІЛ І

Розплющивши очі, я бачу потьмарений місяць — такий, який завжди показують у фільмах про перевертнів, перш ніж якийсь хлопака раптом обертається на крово-жерливого монстра. На тлі його срібного сяйва пливуть тьмяні видовжені хмарки, і я не можу згадати, коли востаннє бачив місяць так чітко, хай навіть і крізь хмари.

Диво цього місяця швидко забувається, поки я дістаю колючки, які впинаються мені у спину. То соснові голки.

Я аж надто швидко сідаю і якусь мить бачу тисячу місяців, що обертаються, а тоді до мене повертається нормальний зір.

Я на землі й певен, що вже був тут. Однак спати на цій землі мені ще не доводилося. Не став би цього робити навіть у найшаленіших своїх снах. А втім, *у найшаленіших*, може, й поспав би, тому що я не знати як потрапив до парку розваг «Золоте яблуко».

Я поволі підводжуся. Моє тіло задерев'яніло і тремтить, та це й не дивно. Зараз середина

грудня, а я стою в лісі у фланелевій піжамі й босоніж. Звісно, справжня зимова погода ще не прийшла, та вдягнений я не зовсім доречно для перебування надворі. Вітер в'ється довкола мене вузькими колами, і я обхоплюю себе руками, та перед цим устигаю помітити грудки землі, що засохли в мене на долонях і заховалися під нігтями. Коли я згадую руки зі свого кошмару — землю, з якої їх викопав, — по моїй спині пробігає сильний дрож.

Я ще раз дивлюся на свої руки, а тоді обшукую землю поряд із собою. Там, у місці десь за три фути, де я непоясненим чином улігся спати вночі, видно земляну гірку поряд з невеличкою ямкою. Я підсуваюся до ямки, готуючись відбиватися від істоти, що чигає на мене, та ставши над купкою землі, бачу, що ямка порожня. Ще раз оглядаю руки в намаганні здогадатись, як я сюди потрапив і що, найпевніше, робив уві сні.

Руки кажуть мені одне: що я замерзаю.

Я розвертаюся до єдиного шляху додому, який знаю: до шляху, яким ходив з Аароном, вертаючи з фабрики «Золоте яблуко».

Перш ніж Аарон зник.

Аарон Пітерсон був першим другом, який з'явився у мене після переїзду влітку до Рейвен-Брукса. Він любив відмикати замки, а я любив збирати гаджети, і разом ми провчали як зарозумілих власниць продуктових крамниць, так і нерозважливих власників собак. Моя родина ніколи не залишалася в одному місті